

Güzel Yakmıştı

– AhmetÇELİK · 06 Mayıs 2010

Karaca oğlan gibi, çeşme başında
Henüz bulûğa ermiş, on beş yaşında
Yay misali gerilmiş, rastık kaşında
Beni her an ağlatan, güzel yakmıştı.

Hep başkaları olsun, deme kolunda
Kırmızı güller gibi, açsam yolunda
Aşkıma ait bir şey, var mı solunda
Seller gibi çağlatan, güzel yakmıştı.

Ceylan misali sekip, şehla baktıran
Tarayıp saçlarına, sümbül taktıran
Pek kararmış gönlüme, şimşek çaktıran
Delip sinem dağlatan, güzel yakmıştı.

Sokaklarda başı boş, aylak gezdiren
Tespah diyerek ipe, tek tek dizdiren
Sıkıp baştan boğarak, şöyle büzdüren
Kendine çok bağlatan, güzel yakmıştı.

Etrafına gülerken, vakur yürüyen
Kar beyazı eliyle, elem kürüyen
Yüreğimin içini, ateş bürüyen
Gözleri cana değer, güzel yakmıştı.

Kırmızı dudakları, bala benzeyen
Al al olmuş yanakları, güle benzeyen
Sallanan benekleri, kula benzeyen
Her daim inleyen, güzel yakmıştı.

01.09.2009

Ahmet Çelik

Ceyhan